

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. december 25.
(szerda)**

Horváth Géza

SZOLGAI FORMÁT VÉVÉN FEL

Énekek: 182; 323,1-2,5-6; 313,1-3; 421,3; 296,4-5,7

Lekció: Ján 1,1-14

Alapige: Fil 2,5-8

Imádkozzunk!

Hálás szívvel köszönjük Neked, mennyei Édesatyánk, hogy újból felcsendülhet a gyülekezetben a régi szép ének, hogy karácsony ünnepében örvendezünk szívünkben. Te látod azt, hogy valóban örvendezünk-e a mi szíveinkben, vagy most is csak panasz, közöny, elégedetlenség vagy zúgolódás van bennünk, pedig örülnünk kellene annak az isteni irgalomnak és szeretetnek, amelyet Te készítettél a mi számunkra, hogy az idők teljességében kibocsátottad a Te egyetlen Fiadat. Testet öltött az Ige, és eljött közénk, de nemcsak közénk jött, hanem eljött értünk. Eljött értünk, hiszen más mentségünk, tudjuk, hogy nem lett volna a bűnből való szabadulásra, nem volt más lehetőségünk a megváltásra, csak az, hogy az Úr Jézus Krisztus szent, igaz és tiszta életét odaáldozza váltságul az Ő gyermekeiért. Akikről azt mondja János, hogy „nem vérből, sem a testnek akaratából, sem a férfiúnak indulatából, hanem Istentől születtek”.

Köszönjük, ha a karácsonyi csodára már megnyílt a szemünk, és látjuk a mi dicsőséges Megváltónkat, Jézus Krisztust. Ha lenne valaki közöttünk, akinek még nem nyitottad meg a szemét, Urunk, kérünk, hogy a Te igéden keresztül, Szentlelked által nyisd meg az ő szemét és szívét, hogy higgyen és üdvözüljön! Köszönjük, hogy Jézus Krisztusban van a mi egyedüli váltságunk, és vére által bűneink bocsánata.

Kérünk, hogy taníts meg bennünket helyesen és igazán ünnepelni Téged, a Te hatalmas, kimondhatatlan szeretetedet, amelynek valóban nem tudjuk megérteni mélységét, magasságát, szélességét, hosszúságát, komolyan venni és el-

SZOLGAI FORMÁT VÉVÉN FEL

hinni azt, hogy Jézus a Krisztus! Hogy Őt tudjuk dicsérni, Őt tudjuk követni, Neki tudjunk engedelmeskedni, és Őt tudjuk teljes szívünkben szeretni!

Adj nekünk, kérünk, a gyülekezet közösségében is áldott ünneplést! Jézus Krisztus nevében kérünk, Atyánk, hogy hallgass meg minket!

Ámen.

Igehirdetés

Isten ígéjét ezen a karácsony ünnepen Pál apostolnak a Filippibeliekhez írt levele 2. fejezetéből olvasom, az 5. 6. 7. és 8. versekből, a következőképpen: *„Annakokáért az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is, Aki mikor Istennek formájában vala, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő, Hanem önmagát megüresíté, szolgai formát vévén föl, emberekhez hasonlónak lévén; És mikor olyan állapotban találtatott, mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, mégpedig a keresztfának haláláig.”*

Hogyha egy mondatban kellene összefoglalni, hogy mit jelent a hívő ember számára a karácsony ünnepe, akkor így hangzana: a szent Isten kegyelmes aláhajlása a bűnös világhoz. Sokan beszélnek a mai napon és minden karácsonykor arról, hogy ez az aláhajlás hogyan történt, de nekünk lehet egy másik kérdésünk is, és kell is, hogy legyen a hívő embernek egy másik kérdése ezen kívül, hogy hogyan történt a karácsony! A másik kérdés hangozzon úgy, hogy „miért történt mindez”, amit megírt Lukács, Máté vagy János az evangéliumban! Erre a kérdésre most a Filippibeliekhez írt levél Krisztus himnuszában keressük a választ. Lehet, hogy valaki azt mondja, hogy itt is a hogyanra kapunk belőle feleletet, mert úgy kezdődik az 5. vers, hogy „az az indulat legyen bennetek, amely volt az Úr Jézus Krisztusban, aki megalázta magát, önmagát megüresítette, szolgai formát vett fel”. De ha az ígét jobban megvizsgáljuk, akkor nem a hogyanra kapunk választ, hanem a miértre, mert az 5. vers ezzel kezdődik, hogy „az az indulat legyen bennetek, amely volt az Úr Jézus Krisztusban!”

Az indulat alatt mi már mást értünk, de az a szó, ami itt szerepel a Bibliában, azt jelenti: megérteni, bölcsnek lenni, figyelmet egy dologra irányítani, másként gondolkodni, valamire törekedni. Van olyan fordítás is, hogy „az az érzület legyen bennetek”, de olyan gazdag ennek a szónak a jelentése, hogy csak körül tudjuk írni, megfogalmazni igazán nem tudjuk. Tulajdonképpen amikor az ige azt mondja neked és nekem, hogy az az érzület, az az akarat, az a gondolkodásmód legyen benned, ami volt az Úr Jézus Krisztusban, ez másként nem lehetséges, csak Jézus által! Mi másként nem tudunk az Istenre összpontosítani. Mi másként nem tudunk a gondolkodásmódunkon változtatni, hacsak valaki nem változtat rajta, hacsak valaki nem ad egy más irányt a gondolkodásunknak és látásmódunknak!

Amikor a karácsony titkáról beszélünk, ahogy Pál ír erről a filippibeli gyülekezetnek, pontosan ezt akarja mondani: látjátok, ezért hajolt alá Isten az emberhez! Nem azért, hogy szeressük egymást, meg a családi összetartozás, meg

a testvéri szeretet, milyen nagyszerű! Nekünk karácsonykor sokkal többről beszél az Úr! Arról, hogy csak Jézus által lehet a gondolkodásmódunkon, érzelünkön, irányultságunkon változtatni, másként nem! János az evangéliumában arról ír, hogy „ha valakik pedig befogadták őt, azokat felhatalmazta, hogy az Isten fiai legyenek, akik nem vérből, sem testnek akaratából, sem a férfiúnak indulatából, hanem Istentől születtek”. Vagyis az képes arra, hogy befogadja az Úr Jézust, akit Isten újjászült. Ezért, ha Isten nem nyúl bele valakinek az életébe, az az ember nem tud megváltozni. Annak az embernek a gondolkodásmódja, irányultsága és figyelme nem arra fog irányulni, amire kellene; amire az Isten teremtett, alkotott bennünket; amire aztán az apostoli levelek próbálnak bennünket irányítani, hogy „az odafenn valókat keressétek”, „nézván a hitnek szerzőjére és fejedelmére, Jézusra” – mondja egy másik helyen az ige. De ez csak akkor lehetséges, ha megértem a karácsony titkát. Csak ha Jézus Krisztus testet öltésében észreveszem azt, hogy ez által mit akar Isten az én életemben.

Ezért csodálatos a Krisztus-himnusz, és figyeljünk most erre a csodálatos igére! Az Ószövetségben olvasunk arról főképpen, hogy az Isten és ember közötti kapcsolat a bűneset következtében megszakadt. Az ember elszakadt az élet forrásától, pedig vallja, hogy „Nálad van az élet forrása, a te világosságod által látunk világosságot”. Azt jelenti a vallás, hogy az ember mindig törekedett arra, hogy Istennel valahogy fel kellene venni ezt a kapcsolatot, de az egész Ószövetség arról beszél, hogy ennek a kapcsolatnak a felvétele, ennek módja, cselekvése és akarása, az emberi rossz és téves irányultság miatt nem lehetséges. Az emberből legfeljebb annyi telik ki, hogy elgondolja: mivel rossz ez az irányultság, rossz ez az érzület, rossz ez az indulat, mert bűnös, elveszett és megfertőzött, ezért építünk egy nagy tornyot, és feljutunk a mennybe az Istenig. Isten gondolkodásmódja, Isten indulata, amely Jézus Krisztusban volt, az meg arra irányult, hogy szálljunk alá! Mert ennek a kapcsolatnak a felvétele, módja, lehetősége és képessége csak Istentől indul ki: Őérte, Őáltala és Őőle vannak mindenek.

Emlékeztek azokra az ígéretekre, amikor Isten azt mondja, hogy szálljunk le? Még gyerekkoromban tanultam aranymondásként, amikor azt mondja a Mózes 2. könyvében az ige, hogy „látván láttam az én népem nyomorúságát, le is szállok, hogy megszabadítsam őket.” Ott van Izrael népe, amely előképe Isten majdani hívő népének és drága véren megvett egyházának, és nem tud megszabadulni a fogságból, nem tud kijönni, hacsak valaki le nem száll! Vagy az Ézsaiás könyve 64. fejezetében, amikor a próféta felsóhajtott és felkiáltott: „ó bárcsak megszakasztanád az egeket és leszállnál”, de ugyanakkor azt mondja Ézsaiás: de azért szállj le, hogy a mi ellenségeinket tapodd el! Milyen jó lenne, ha végre igazságot szolgáltatnál nekünk; a bennünket nyomorgatókat, a bennünket sanyargatókat pedig eltipornád, Uram!

És Isten leszáll karácsonykor, de nem azért, hogy eltiporjon, hanem azért, hogy megmentsen! Nem azért, hogy az ellenségein tapodjon, hanem azért, hogy gyermekeit összegyűjtse. Hogy gyermekeinek nagy örömet hirdessen, amiről tegnap este hallhattunk az istentiszteleten: nagy örömet hirdetek nektek! Isten

így szállt alá. Alászállhatott volna úgy is, mint akinek szemei olyanok, mint a tűzláng. Vagy hogy ellenségein tapodjon, és zsámolyul vesse lábai alá, de karácsonykor mégis úgy döntött Isten, és ennek a döntésnek engedelmeskedett a Fiú, hogy azért száll alá, hogy megkeresse és megmentse azt, ami elveszett! Karácsony Isten kegyelmes aláhajlása a bűnös emberhez. Ez egy kegyelmes alászállás: nem az ellenségeid kezéből szabadítalak meg, hanem megszabadítalak téged a bűn szorításából. Nem azt mondja, hogy eltörlöm a halált, hanem megszabadítalak a haláltól való félelemtől! Nem arról szól, hogy hogyan, ezért nem állítunk fel betlehemet sem a templom előtt, pedig ma nagy divat még református templomoknál is, mert nekünk nem a hogyan a kérdés, hanem a miért!

Amikor ezt vizsgáljuk, akkor arról beszélünk, hogy karácsonykor Isten megszakasztotta az eget. Szétszakadt az ég, és alászállt a mi Urunk Jézus, de nemcsak az ég szakadt szét, hanem a kárpit is kettéhasadt! Szeretném, hogyha azt látnátok, hogy így akar a mi szívünkön is rést ütni az ige, az örök evangélium üzenete, hogy a te szíved is szakadjon meg, fogadja az ég Urát, és mondja azt: Jézus Krisztus lakója legyen a szívemnek! A mostani Vetés és aratás legújabb számában egy Füle Lajos négysoros nagyon megfogott engem, ami így hangzik: „Karácsonykor de mélyre szállt: Emberré lett, hogy így segítsen! Nézd Betlehem kis jászolát: Lentről néz fel reánk az Isten!” Ez a karácsony csodája, a Filippibeliekhez írt levél Krisztus-himnuszának az ütőere, hogy nem lenéz téged az Isten, hanem letről néz rád az Isten!

Olyan nagy dolog az, amit Isten Lelke adott Pálnak a szívébe, amikor Jézusról beszél, mert valóban, akit megragadott Krisztus, az nem tud másról beszélni csak Őróla! A karácsonyt se érti másképpen, csak annak a csodálatos, megfoghatatlan és megmagyarázhatatlan titoknak a fényében, amit Isten mégis nyilvánvalóvá tett karácsonykor, és azt mondja: „aki mikor Istennek formájában volt, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő.” Nem tekintette zsákmánynak vagy ragadománynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő – ezért a testet öltött ígéről, a betlehemi jászol „kicsiny” gyermekéről az ige úgy beszél, hogy Ő az Istennel egyenlő.

Jézus Krisztus beleteszi a hívők szívébe azt a hitvallást, hogy Ő az Istennel egyenlő, hogy a testet öltésében is Ő az Istennel egyenlő, hogy Ő a szenvedéseiben is az Istennel egyenlő, hogy a Golgota keresztyén is az Istennel egyenlő! Ezért állhatott meg úgy a százados, hogy „bizony, ez Isten Fia volt!” A feltámadott, dicső testében Tamás apostol, a tanítvány észreveszi, hogy „én Uram és én Istenem!” Jézus Krisztusról, aki feltámadt a halálból, és aki felől sokan kételkedtek... valaki azt mondja: „én Uram és én Istenem!” Jézus Krisztus úgy jött el karácsonykor, hogy Ő az Istennel egyenlő. Az első század nagy hitvallói így fogalmazták meg: „Jézus Krisztus nem letett valamit, ami volt, hanem felvett magára valamit, ami nem volt.” „Istenségét elrejtette, midőn testünket felvette” – mondja egy kedves úrvacsorai énekünk.

Ezért a karácsony Isten aktív szeretetének a csodája, és az ember passzív engedelmességének a lehetősége. Mert amikor azt mondjuk, hogy „fogantatott Szentlélektől, született szűz Máriától”, akkor ez azt jelenti, hogy van egy isteni,

mindent mozgásba hozó irgalom, és van egy emberi, passzív engedelmesség, amely nem tudja, hogy hogyan lehetséges ez: „hiszen én férfit nem ismerek” – mondja Mária, de aki engedelmesen mégis azt mondja: „legyen nekem a te beszéded szerint!” Ez egy passzív engedelmesség, miközben van egy aktív, menyeyei, isteni aláhajló szeretet az emberhez. Milyen csodálatos, ahogy ezt megvalljuk a hitvallásunkban! Ezért valljuk, hogy „fogantatott Szentlélektől”, és „született szűz Máriától”, mert testet kapott, és hozzánk hasonló lett mindenben, kivéven a bűnt.

A Károli-fordításból olvastam, mert sokkal kifejezőbb ez az igealak, ami itt szerepel. Károli úgy fordította, hogy „nem tekintvén zsákmánynak... szolgai formát vévén föl, és mikor olyan állapotban találtatott... megalázta magát”. Vagyis Jézus alázatosságát, önként vállalt szenvedését még jobban megmutatja, mert nem arról beszél, hogy mit tett, hanem arról, hogy mit tehetett volna: „nem tekintvén zsákmánynak, hogy ő az Istennel egyenlő... szolgai formát vévén föl”, ami arról szól, hogy Jézus Krisztus ezt önként vállalta. Mit tehetett volna? Azt, hogy megtartja az Istennel való egyenlőségét, megtartja isteni formáját, de e helyett emberi formát vett fel.

Valaki elmondta, hogy az egyik tanítványa, akivel Jézus Krisztusról kezdett el beszélni, megkérdezte tőle: tanárnő, maga hinne annak, aki az osztályban velünk együtt jár, velünk együtt nevetgél, velünk együtt tanul, egyszer csak azt mondaná, hogy Ő az Isten Fia? A tanárnő hinne neki? Nagyon megérintett engem ez a beszélgetés, azóta is gondolkodom ezen, mert valóban az ember reálisan így gondolkodik. Ott volt az Úr Jézus Krisztus, aki emberi formát vett fel, aki Betlehemben megszületett, Názáretben nevelkedett, aki bement aztán Jeruzsálembe, és azt mondja az ige, úgy vallottak Róla, hogy „ismerjük a testvéreit, ismerjük az anyját, ismerjük az apját, és egyszer csak azt mondja, hogy „én és az Atya egy vagyunk”! Egyszer csak azt mondja, hogy „aki engem látott, látta az Atyát”! Elkezdtem azon gondolkodni, hogy vajon én ennek a tanítványnak mit mondtam volna. Te mit mondanál erre, testvérem, hogy Jézus Krisztusban hogyan látszott a betlehemi bölcsőben is, hogy Ő a dicső Király, uraknak Ura? Mert voltak, akik látták benne! A pásztorok mindenképpen látták benne, majd később a napkeleti bölcsek, mikor odaértek, ők is látták benne, mert ajándékokat hoztak neki: aranyat, tömjént és mirhát, és hódoltak Előtte, pedig egy gyermek volt. És arra gondoltam, hogy Jézus Krisztusban minden időben csak a hit látja az Istennel egyenlő voltát, csak a hit képes felfogni. A hit pedig az igéből van! Tehát, az ige mondja el nekünk, hogy kicsoda Krisztus!

Tulajdonképpen, mikor Jézus eljött, és valakik ezt meglátták benne, és hódoltak, leborultak Előtte, azok tulajdonképpen nem tettek mást, csak hittek az igének. Beazonosították a betlehemi gyermeket az ige alapján. Később a tanítványok szemére hányja Jézus a feltámadása után, hogy nem hittek az írásoknak. Jézus azt mondja nekik, hogy be kellett volna azonosítanotok Engem, hiszen meg van írva! Minden kor hívői az ige alapján hisznek mindig. Karácsony ezt jelenti, hogy az ige alapján ismerd fel Megváltódat, Szabadítódat! Már az 1Móz 3 elmondta, hogy az asszony magva a kígyó fejére fog taposni! Jövendöl-

tek a próféták, hogy „egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk”. Aztán megírja Mikeás próféta, hogy Betlehemben fog megszületni. Aztán leírja az ige, hogy mit fognak Neki vinni ajándékkul, ha eljönnek a népek. Zakariás jövendöl arról, hogy számárháton megy be Jeruzsálembe, és hogy hogyan fog megöletni, hogyan fog feltámadni.

Karácsonykor az írás alapján kell a mi Krisztusunkat szemlélni, a Biblia alapján kell beazonosítani a mi dicsőséges Megváltónkat. A hit szemei látják mindig Benne azt, amit az előbb mondtam, hogy „bizony, ez Isten Fia volt”, pedig ott egy keresztre feszített, szenvedő, meztelen férfitest volt. Amikor azt mondják az apostolok: „mi megismertük és elhittük, hogy te vagy az Isten Fia.” Amikor Bartimeus kiált, hogy „Jézus, Dávidnak Fia, könyörülj rajtam!” Amikor Péter Cezárea Filippinél teszi a nagy hitvallást: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia!”- „Boldog vagy Simon, Jóna fia, mert nem test és vér jelentette ezt meg neked, hanem az én mennyei Atyám!” Az Én mennyei Atyám beszélt veled, és te így felismerhetted, hogy „te vagy a Krisztus!”

Ó, testvérek, ez a világ nem ismeri fel karácsonykor Krisztust! Beszél róla televízió, rádió, média, újságok, családok, hitetlenek, pogányok, de az a kérdés, hogy ki az, aki kimondja: „én Uram és én Istenem”! Ki veszi észre a magát megüresítő Krisztusban, a magát megalázó és szolgai formát felvett Krisztusban a Megváltót, az Ábrahám megígért magvát, akiben megáldatnak a Föld minden nemzetségei? Mi azt ünnepeljük, hogy Isten lévén nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresítette, szolgai formát vett fel. „Krisztus megaláztatása abban állott – mondja Kálvin –, hogy a dicsőség legmagasabb fokáról alászállt a gyalázat legalacsonyabb fokára. A mi alázatunk nem azt jelenti, hogy mi is alászállunk, hanem elismerjük, hogy ilyen alacsony fokon vagyunk, és nekünk csak arra kell törekedni, hogy ne magasztaljuk fel magunkat hamis vélekedéssel.” Jézus Krisztus tudja, hogy Ő ki, hogy hova tartozik, hogy mi illeti meg Őt, ezért azt mondja Kálvin: az ember megalázása, az önmagad megalázása az ezt jelenti, hogy tudom, hova tartozom, tudom a határait, a képességeimet, a rendeltetésem, a célomat. Én ezt elfogadom, és ennek engedelmeskedem.

Szolgai formát vett fel – itt az a szó van a Bibliában, amit rabszolgának is fordíthatunk. Tehát, rabszolgai formát vett fel, hiszen az emberekhez viszonyítva a rabszolga jogfosztott senki, holott lényege szerint ő is ember. Jézus is, az isteni létformához viszonyítva jogfosztott, nincsen semmije, holott lényege szerint Isten, és amikor Önmagát megalázta, Ő akkor is az Atyja dolgaival foglalkozott: „nekem az én Atyám dolgaival kell foglalkoznom!” Lecsendesítette a vihart, isteni természetét elrejtette, de ahogy az első század hitvallói mondták: össze nem keveredett benne, és el nem lehet választani ezt a kétféle természetet. Miért olyan fontos ez nekünk? Azért, mert különben nincs megváltás! Egyrészt, ha Jézus nem Istennel egyenlő, ha nem Isten, akkor nincs megváltás, mert Isten haragját ember el nem hordozhatja! Ha nem lett volna emberré, ha nem született volna testtől, ha nem vett volna fel emberi formát, akkor megint csak nem lenne megváltás, mert az Isten igazsága azt kívánta, hogy az ember bűné-

ért ember tegyen eleget! Ezért az Isten bölcsessége egy csodás utat fedezett fel, és adott nekünk: világ teremtése előtt elhatározván, hogy egyszer majd Pál apostol zengi a Krisztus-himnuszt! Hogy egyszer majd Isten elénk tárja az evangélium titkát a megüresítésnek, a szolgai formát felvett Krisztusnak az ajándékát, hogy ilyen mélyre hajolt Krisztus.

Az újabb bibliafordítások azt, hogy „emberi formát vett fel” úgy fordítják, hogy „magatartásában is embernek bizonyult”, de ez a fordítás nem helyes, mert tulajdonképpen az a szó, ami itt szerepel, igaz, hogy jelent magatartást is, de jelent külső megjelenési formát is. Mert Jézus Krisztus, magatartásában nem bizonyult embernek, csak külső formájában! Amikor gyermek volt, játék közben nem verekedett, nem pofozott fel senkit, nem csúfolt senkit! Jézus magatartásában nem bizonyult embernek, mert Őbenne nemcsak bűn nem volt, hanem bűnre való hajlam sem volt! Hiába hirdetnek akármit, Ő magatartásában nem bizonyult embernek, csak külső megjelenési formájában. Belső lényege szerint „Ő az Isten lénye maga, arcának tündöklő mása”. Engedelmes volt haláláig, mégpedig a kereszthaláláig, mert megalázta magát.

Szeretném, ha látnánk ma azt, amit az úrvacsora hirdet nekünk, mert akárhányszor úrvacsorázunk, mindig a Krisztus-himnuszt zengjük! Akárhányszor kezembe veszem a kenyeret, meg a kis kelyhet, mindig erre kell gondolnunk! Végigjárta a megváltás útját, amit Isten elrendelt, amit Ő önként vállalt azért, hogy bennünket Isten fiaivá és a menny részesévé tegyen. Karácsony azt jelenti, hogy eljött hozzánk az Isten emberi formában. Azt szoktuk mondani sokszor, hogy egy beteghez jobb, ha egy beteg megy be, mert mi is sokszor bemegyünk a kórházba, a héten is többeknél voltam, intenzív osztályon is, és mi ott vigasztalunk az igével, de a beteg, lehet, hogy azt mondja: neki könnyű, mert mindjárt kimegy, aztán éli boldogan az életét! De amikor egy másik beteg megy oda hozzá, lehet, hogy egy ugyanolyan beteg vagy még súlyosabb megy oda hozzá, és vigasztalja az igével, az talán hitelesebb!

Az emberrel ki tud legjobban szót érteni? Az, aki emberré lesz, aki hozzánk hasonló lesz. A nyomorulthoz, a gyászolóhoz, a fájdalmat átélőhöz, a megvetetthez, a kítaszítotthoz az tud a legjobban szólni, aki maga is „fájdalmak férfi-ja, betegség ismerője”. Aki maga is kítaszított lett már csecsemőkorában, mert nem volt nekik hely a vendégfogadó háznál. Aki maga is megalázott lett, meggyalázott lett, aki maga is szenvedett irtózatos, kimondhatatlan – így mondjuk – pokoli szenvedésekkel; aki „alászállt a poklokra”. A pokoli szenvedéseknek ebbe a mélységébe szállt le Jézus, de azért, hogy átélje a mi helyzetünket és állapotunkat, és a bűnből kiszabadítson és kimentsen.

Karácsonykor ezt ragadjuk meg, testvérek, és ismét járja át szívünket az a boldog hála, az az örvendező magasztalás, amit Mária tett, hogy „magasztalja az én lelkem az Urat!” Aki ezt megérti, az nem tud mást, csak amit Erzsébet mondott: „boldog, aki hitt!” Sorolhatnám tovább az Újszövetség neves és az egyháztörténet talán névtelen szereplőit, akik boldogok voltak a Krisztusban való hitben, mert elhitték, hogy Jézus a Krisztus! Ő az én életem, váltságom, Őt szeretem, Őt követem, Őt magasztalom!

SZOLGAI FORMÁT VÉVÉN FEL

Isten ilyen karácsonyi örvendező örömmel ajándékozzon meg bennünket, testvérek, amikor szemléljük az Ő szeretetének kimondhatatlan mélységét és magasságát, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.

Ámen.

Imádkozzunk!

Magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, hogy valóban istenségedet, hatalmadat elrejtetted, és a mi nyomorúságos testünket vetted fel, elváltotál egészen, de köszönjük a boldog reménységet, az ige vigasztalását, hogy majd egyszer elváltotatod a mi nyomorúságos testünket, és hasonlónak teszed a Te dicsőséges testedhez. Köszönjük, hogy szolgai formában is mindeneknek Ura voltál, és mindeneknek Ura vagy, tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. Köszönjük, hogy az igében nemcsak arról van szó, hogy megaláztattál, hanem arról is, hogy az Atya felmagasztalt és adott Neked olyan nevet, mely minden név felett való. Köszönjük, hogy a Jordán partján is ez a felmagasztalás ragyogott, amikor az Atya kijelentette, hogy „ez az én szerelmes Fiam”. Kérünk, Urunk, hogy hadd lásunk így Téged, mint a dicsőség Urát, karácsonykor is, nagypénteken is, feltámadásodban, mennybemeneteledben is, és hadd várjunk így Téged vissza, amikor eljössz dicsőséggel és hatalommal!

Kérünk, Urunk, hogy amikor ez a világ ünnepel, irányítsd a figyelmüket a Lélek által, hogy helyesen tudjanak ünnepelni! Őrizz meg bennünket is minden külsőségtől! Őrizz meg bennünket minden világias gondolkodástól, és kérünk, hogy irányítsd a mi gondolatainkat, érzéseinket, indulatainkat Tereád, Urunk, hogy szívünk megteljen hálával ezen az ünnepen is, és mindent Neked köszönjük meg, amit értünk tettél!

Kérünk Téged, hogy álld meg ezen az ünnepen betegeinket, gyászolóinkat! Áldd meg azokat, akik keresnek Téged, és indítsd azokat, akik nem keresnek, és egészen másképpen ünneplik ezt az ünnepet! Olyan sok céltalan és megcsömörlött élet van, Urunk! Kérünk Téged, hogy Te adj nekik célt, életet, reménységet, jövőt, biztatást! Áldd meg szeretteinket közelben és távolban! Áldd meg népünket, hazánkat, az egész világra szétszéledt magyar reformátusságot! Hadd kérjünk, hogy azokon a helyeken, ahol felhangzik majd a karácsonyi evangélium, adj áldást az ő számukra is, Urunk, és prédikáld szent igédet ott is, felséges Istenünk! Légy áldott mindenért, amit cselekedtél, és amit cselekszel ma is!

Ámen.

296,7 ének

Ily kedvvel vigad én szívem, Mert drága kincsem az Isten,
Ki kezdet s vég mindenben. Ő engem dicséretire,
Mennybe viszen nagy öröme, Min tapsolok szívemben.
Ámen, ámen! Jövel, Uram, szép koronám, jöjj sietve:
Téged várlak reménykedve!